

Натисніть тут, щоб

КУПИТИ КНИГУ НА САЙТІ

або

замовляйте по телефону:

(0352) 28-74-89, 51-11-41

(067) 350-18-70

(066) 727-17-62

Серія «Детективна агенція ВО»

Олексій Волков

ГРА
У ТРИ РУКИ

Роман

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

УДК 82-31
ББК 84-44
В66

Серію «Детективна агенція ВО»
засновано 2016 року

Волков О.

В66 Гра у три руки : роман / О. Волков. — Тернопіль :
Навчальна книга — Богдан, 2016. — 312 с. —
(Серія «Детективна агенція ВО»).

ISBN 978-966-10-4540-7 (серія)

ISBN 978-966-10-4515-5

Детективи відомого українського письменника Олексія Волкова, лікаря за фахом, завжди неординарні. Навіть найдосвідченішому читачеві зазвичай до останніх сторінок не вдається спрогнозувати розв'язку.

В романі «Гра у три руки», на відміну від попередніх, уперше за багаторічну практику «доктора детективних наук» Олексія Волкова головну партію виконує жінка, яка намагається розплутати клубок обставин, здатних запросто зламати хребет і сильному чоловікові. Втім, існують жінки, здатні пограти в «чоловічі» ігри. Комбінації в їхньому виконанні елегантніші, удари влучніші, а відчуття жалю чи прояви пощади іноді взагалі відсутні. Але як би там не було, дві жіночі руки слабші від чоловічих. Чи не забракне їм сили у найбільш вирішальну мить?

Однак цим не вичерпується головна інтрига роману! Паралельно зі своєю героїнею автор наважується на спробу самотужки проаналізувати процеси, що відбуваються в її душі та свідомості. Ризикована і невдячна справа, адже збагнути жінку до кінця не вдавалося ще нікому. Що вишло? Судіть самі...

УДК 82-31
ББК 84-44

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина даного видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавця.*

ISBN 978-966-10-4540-7 (серія)
ISBN 978-966-10-4515-5

© Волков О.М., 2016
© Навчальна книга – Богдан, 2016

I

Якщо ти здатна заробити за день удвічі більше, ніж вартує авто коханого, то важко спромогтися дихати з ним одним повітрям. Ні, спробувати цікаво і навіть приємно. Проте кінець завжди незмінний, і йому не спроможні запобігти ні важливі спільні уподобання, ні змістовний секс, ані загальнолюдські симпатії, замішані на гнітючому відчутті самотності у непривабливому світі.

Саме такі життєві розклади і змусили Ірину звертатися напередодні Нового року невідомо до кого з більш аніж дивним та водночас банальним проханням. Він стояв у вітрині салона мобільного зв'язку і дивився на неї. Звідки тут узявся художньо виконаний манекен, можна було лише здогадуватись. Ясні очі вбраного у дідморозівську шубу бовдура зустрічалися поглядом з кожним відвідувачем салона, обіцяючи новорічні дива. Тримаючи коробку наперед себе, вона наблизилась упритул.

Нічого не скажеш, красень... Ця жінка давно вже звикла робити сама для себе і дива, і подарунки. Ні, не те що бракувало бажаючих. Просто їхні матеріалізовані знаки уваги завжди викликали криву й дещо зневажливу посмішку хоча б з тієї причини, що дарувальники незмінно мали щось на меті. А подарунок по-справжньому цінний, якщо він — від душі, з власної потреби.

Смартфону в коробці якраз і була призначена роль новорічного подарунка самій собі. Такого приємного, святкового, радісного. Щойно це відбулося, проте на душі не розвиднілося. Навпаки, Ірина з острахом відчувала наближення чергового «депресняку», такого невчасного з огляду на календар. Та й чи варто очікувати від загнаних у блискучий корпус мікросхем поліпшення душевного стану, не кажучи вже про диво?

Ірина не була сентиментальною жінкою, проте мала схильність до раптових душевних поривів — безперечно. А Новий рік, що не кажи, свято, призначене викликати особливі асоціації навіть в останнього бандюгана у цьому місті. Та й не тільки у цьому. Манекен головного новорічного персонажа дивився радісно і весело у самісінькі очі. Нормальний рекламний хід. А при згадці про календар несподівано уявилося, що це не псевдо-персонаж, а той, кого вона бажає бачити. Сто грамів коньяку, пропущених нашвидкуруч на корпоративній вечірці, доробили свою справу, і перед нею наче насправді стояв отой єдиний, чий подарунок мав би бути найреальнішим, найноворічнішим і найбажанішим.

«Я хочу попросити у тебе в Новому році чоловіка. Ні, навіть не у сімейному розумінні — просто чоловіка. Гідного, нормального. Справжнього мужчину, здатного хоча б стабільно перебувати поруч, розуміти і приймати рішення, як личить чоловікові. Хіба ж я на це не заслуговую?»

Думка прийшла й пішла швидко, навіть миттєво. Чи встиг би він почути, якби був справжнім? Той, хто хоче, — почує завжди. Бовдур продовжував дивитися, наче й нічого не сталося, наче така жінка,

якою вважала себе Ірина, не ошчасливила його довірою взяти участь у власній долі. Проникливі очі манекена й не збиралися подавати знаку, що прохання почуте. І тоді її думки сягнули вище — до Діда Мороза справжнього, якщо такий існує. Повторювати все спочатку навряд чи було варто. Той, хто хоче почути, — почує завжди.

А смартфон виявився таки справжнім дивом. Давно вже пора його мати, та на себе завжди бракує часу. Вона розрізала упаковку і заставила нову сім-карту. Ота стара, зачовгана з її телефона ніяк не в'язалася з новою «іграшкою». Та й оператора здалося б змінити — МТС «дістав по повній програмі». Апарат швидко завантажився. Куди зателефонувати? От би витягти й із себе самої отой старий затертий чіп, який нахапався вірусів, непотрібних номерів й глючить у найнедоречніші моменти...

Неможливо. Не вийде, хоч як крути.

А шкода.

Настрій упав зовсім. Пік нового «депресняку» мав збігтись із межею двох років. Раптом не захотілося нічого. Взагалі нічого. Краще б отак: прокинутися завтра і опинитися вже на роботі. Не реально. Туди — аж десятого січня. Куди подітися? Як не збожеволіти?

Тишу розколов старий телефон. Альбіна. Так би мовити, подруга.

— Ну...

— Що — ну?! А де ти є?

— Вдома.

— А чому? Котра година?

— Скоро восьма.

— Нормально... Невже ми ні про що не домовлялися? Валерій телефонував. Він уже набрав суші і їде. Трохи у «корках», але зараз буде. Про тебе питає.

— Я рада. Просто щаслива, що він питає про мене. От від самого ранку мрію почути це — віриш?

— Чого ти заводишся? — не зрозуміла Альбіна. — Він увесь день справді питає. Конкретно запає мужик. То ти будеш? Що йому сказати?

— Аллю... — протягнула Ірина, заплющуючи очі, — скажи мені чесно, тебе саму цікавлять суші як такі?

— Мене... — розгубилася та. — Власне, мені однаково...

— То скажи, нехай запає їх собі у задницю. Мужик, блін... Усе. З прийдешнім Новим Роком і щастя вам усім!

Ірина вимкнула телефон. Зовсім. Бо Альбіна зараз телефонуватиме ще. Потім дасть їй номер Валерію, і той візьметься до справи власноруч. Манекен із київстарівського салона виник в уяві знову. Дідька лисого! Не зйде моє замовлення тобі з рук отак на халяву! Думаєш, поїду, наймся «сушів», потім потражаю з місяць цього козла з фарбованим волоссям та педікюром, — і вважатимемо твої зобов'язання виконаними?! Хріна собачого! Справжнього мужика давай, інакше з тебе дід Мороз такий самий, як із мене черниця.

Вона вклалася перед телевізором, який, здавалося, не надто ліз зі шкіри у намаганнях розрадити прихливу господиню, розуміючи, що за півгодини вона вже спатиме. Довелося ще прогулятися босоніж до кухні та влити у склянку йогурту. Все. Спати. Інакше за годину їй захочеться трошити елітні меблі, яким

не виповнилося ще й року. Зараз. Усередині також вляжеться, і тоді буде змога заплющити очі. А завтра сісти за комп та розписати відрядження для дилерів. О-о... на півроку вперед. Для цього постійно бракує часу, і вирішувати доводиться в останню мить. Ось на що витратить час.

Новий смартфон ледь помітно блимав синім поруч на тумбі. Його можна не вимикати, адже цього номера ще ніхто не знає. Отже, не збудить. Хіба б Дід Мороз рвучко взявся до справи, тоді... Ну, звісно, задля такого не гріх і прокинутися. Вона стишила до мінімуму звук телевізора, збираючись заснути під нього.

Ніхто не зателефонує.

Ніякого «Дідмороза» нема. Сподіватися щодо цього, як стосовно всього іншого, можна тільки на себе.

Тому вона знову розплющила очі й узяла смартфон. Несправедливо буде, якщо цієї ночі ніхто ним не привітає. Старий телефон — у другій руці. Увімкнути його лише на хвилину-дві. О Боже! Шість пропущених дзвінків. Один від Альбіни і п'ять з незнайомого номера. І есемеска, також від неї.

Як знаєш, подруго, я дала твій номер. Пристав з ножем до горла. Розбирайся сама. На другий раз не стрілай очима.

Отже, інші дзвінки — від Валерія. Пішов ти!.. Джипер сраний.

Вона поглянула на свій новий номер і набрала його на старому телефоні, замовивши написання смс-повідомлення; а коли з'явився курсор, не довго думаючи, написала:

Знаю, що ти є. Знаю, що тобі неймовірно важко. Будь ласка, тримайсь. І хай тобі щастить у Новому році! Думаю про тебе. Бережи себе. Я з тобою.

Повідомлення відправлене. Зараз, у Новорічну ніч, коли мережі перевантажені, есемески надходять із величезним запізненням — може, за дві години, а може, й за три. Вона вже спатиме і не прокинеться. Зате завтра прочитає її на дисплеї нового смартфона. І відчує приємність — так, ніби хтось справді відправив їй цей нехитрий текст. Той «хтось», кого ще належить обрати бовдурові у червоній шубі. У цьому світі потрібно дбати про себе самій. А «Дідові» необхідно просто допомогти, раз він уже зовсім «мишей не ловить». Усе.

Але вимкнути старий телефон Ірина не встигла. Знову засигналив той самий номер — шостий раз. Той, що мав би належати Валерію. А якщо не йому? Якщо раптом УЖЕ ВІДБУЛОСЯ?! Та відразу ж надійшла смс із того самого номера. Ну ось, зараз дізнаємося. Все-таки Валерій.

Ірочко, візьміть трубу! Мені треба сказати вам у новорічну ніч щось конкретно важливе.

Її ненакладні нігті швидко забігали по клавішах, відповідаючи наполегливому кавалерові:

Мені також: не мастить суші приправами, бо пектиме.

Вимкнула телефон. Затримка не відіграла сон, який наново почав огортати з неабиякою силою. Хоч із цим пощастило! Очі заплющилися до ранку.

II

Завірюха вила так, що дивно було не прокинутись. Оце так Новий рік! Нічого собі. Вона вилізла з-під ковдри і вимкнула телевізор. Сон злетів швидко. Голова не боліла, й у всьому тілі відчувалася виспаність. У квартирі тепло, і це лише підкреслювало некомфорт за вікном. Увімкнувши чайник і плюснувши з крана в очі, Ірина заходилася готувати каву. Як же класно, коли людиною керують розумні думки!

Що робить зараз Альбіна? Напевно, зовсім ніяка або ще спить. Якби вона, Ірина, була з тією компанією, то зараз жахливо боліла б голова і нудило б. Напевно, цей Валерій приставав би до неї півночі, і зовсім не факт, що їй схотілося б підтримати його ідеї. Тоді все перетворилося б на цілковиту нудь, після якої відходити ще довше. «Візьміть трубу» ... «Ірочко» ... На панелі Ірочка. Козел ...

Шмигнувши з кавою назад під ковдру, сьорбнула запашний напій, і до рук одразу ж попросився смартфон. До речі! Там щось повинно бути! Очі розплющилися ширше. Табло залишилося порожнім. Може, ще не навчилася? Та ні, ось вони, повідомлення. Нічого не надходило. От вам МТС! Напевно, загубилось у тенетах мережі, дійде аж надвечір, коли свято вже й забудеться. Дід Мороз ігнорував конкретно, незважаючи на прямі спонукання. Ну й пішов ти туди ж саме!. Дуже треба ...

А от Альбіну здалося б збудити. Щоби життя медом не здавалося. З Новим роком привітати — подруга яка-не-яка. Увімкнула старий телефон, і засвітилося подряпане табло. Ого-го! «Оце все»

був Валерій. «Делете» без роздумів. У списках проясніло. Дзвінок від Альбіни. Купа привітальних есемесок від знайомих. Читаючи, Ірина викидала їх поодинці. Кава продовжувала парувати на тумбі, наповнюючи кімнату ароматами. А це? Номер виявився незнайомим. Мало хто на Новий рік...

А я про тебе не здогадувався. Хто б ти не була, — дякую. І тобі щастя у Новому році! Тепер я теж думатиму про тебе.

Що це було?!

Доходило дуже повільно, але за п'ять хвилин Ірина вже не сумнівалася, що власноруч відправлена вчора есемеска на новий смартфон не надійде ніколи. І винен у цьому ніякий не «Дідмороз» — вона сама. Адже номер, за яким відправила вчорашнє повідомлення, зараз висвічувався на табло її старого телефону і відрізнявся від номера смартфона лише однією цифрою — другою з кінця. Написи на клавішіках давно постирались, і, клацаючи у напівтемряві, вже сонна, вона замість «дев'ятки» набрала «шістку», що була поруч над нею. Виходило, смс таки дійшла за адресою, ще уночі. А людина, яка отримала її, спромоглася на відповідь. «Відкривши» обидва повідомлення, Ірина ще раз пробігла очима:

Знаю, що ти є. Знаю, що тобі неймовірно важко. Будь ласка, тримайсь. І хай тобі щастить у Новому році! Думаю про тебе. Бережи себе. Я з тобою.

А я про тебе не здогадувався. Хто б ти не була, — дякую. І тобі щастя у Новому році! Тепер я теж думатиму про тебе.

Що називається, навмисне не вигадаеться. Вона скрушно похитала головою. Новорічна ніч таки не обійшлася без пригод. Комусь отак лягнула — без замаху. Те, що було призначене самій собі. Ото, напевно, очі викотили! Телефонувати до Альбіни перехотілося. Нехай спить. Цікаво, чи пояснила вона зміст есемески про суші Валерію? Сам же ж не дійде. Якщо пояснила, то цей «ромео» більше не телефонуватиме. Зараз, напевно, ще напівмертвий...

Табло старого телефона заблмало, щойно той опинився на тумбі. Накаркала... Ні! Цифри на екрані майже повторювали номер її смартфона, відрізняючись лише на одну. Оце «попала»... Схоже, доведеться якомога делікатніше пояснити людині, що трапляються такі помилки, і, можливо, навіть попросити пробачення.

Бачу, ти вже прокинулася. Доброго ранку! Гарного року! Я радий, що ти є. Хто ти?

Скрушно хитати головою після отримання есемесок помалу входило у звичку. Цирк безплатний! Ще один, який вчепиться, наче реп'ях до хвоста собачого. Ще й невідомо хто. Ну, Валерій — тут зрозуміло. Хоч ноги її бачив та й усе решту. А цьому чого? Ясні очі «мобільного» бовдура у червоній шубі згадалися напрочуд доречно. Допросилася, блін...

Вибачте, вчорашня смс потрапила на Ваш номер помилково. Прошу більше не турбувати.

Краєчок нігтя так і не наважився натиснути кнопку відправлення. І причиною була не дурна думка, що, можливо, це таки той, до кого зверталась учора, ви-

рішив задовольнити прохання. Щось інше. Ну хоча б те, що написано у повідомленні. «Бачу, ти вже прокинулася. Доброго ранку!.. Я радий, що ти є...» А не «взьміть трубу!» Після чемних слів незнайомця важко було так от узяти — і шарахнути. Наче попхати зі столу кришталеву вазу, нехай навіть абсолютно нікому не потрібну. Тож смс відредагувала швидко.

Я Ірина. Моя вчорашня смс прийшла до Вас випадково. Ще раз — пробачте.

Однак чому на «ви»? Попередня написана на «ти». Але ж була спрямована до себе самої. Отже, все правильно.

Відповідь надійшла негайно.

А я Олег. Шкода. Дуже шкода. Якщо захочете піти, я не ображусь. Але прошу — залишіться. Я не зроблю Вам нічого неприємного.

Отакі повороти. Усе це тягло якщо не на дитячий садок, то на перший курс університету безперечно. Вона так і написала, через кілька секунд отримавши відповідь, що це свідчить лише про молодість як мінімум душі. Й одразу ж телефон засигналив про надходження нової есемески.

А кому була призначена ота найперша смс? Іншому чоловікові? Обіцяю, я не намагатимуся відібрати вас у нього.

Ставало дедалі цікавіше. Схоже, з ним не скучиш. А номер старий однаково потрібно буде колись ліквідувати. Так що...

Писалося чомусь дуже швидко й легко. Ірина розуміла — феномен спілкування з людиною, якої не знаєш і яку ніколи не побачиш. Багато хто вдається до цього. Вона ще не пробувала. А у житті варто спробувати всього.

Писала сама до себе, на свій другий номер. Хотілося не залишитись у Новий рік без вітання.

Не шкодуйте про цю помилку. Ви ж вітання все-таки отримали. А я завдяки Вашій смс зберіг децю цінніше. Не пропадайте. Будь ласка.

Його спроби спілкування не мали навіть відтінку нав'язливості — виглядали делікатно і викликали приємні відчуття. Ця людина писала без помилок і вміла точно висловлювати думки у формі, що не спричиняє незручностей. Мимохіть уявила, як може виглядати такий чоловік. Напевно, високий, незагодований, у простому одязі без закидів у крайність, зі спокійним урівноваженим поглядом. Чомусь саме такий образ намалювався.

План відряджень складала з проблемами. То бракувало працівників, то не вписувалась у бюджет. Зрештою, вже увечері зліпила щось більш-менш пристойне. Якщо шефа не почне ковбасити щодо радикальних змін курсу, проект бездоганно працюватиме півроку. Одним головним болем менше.

На годиннику — десята. І завтра знову вдома. Альбіна образилася. Це ж вона десь вишпоркала Валерія. Для неї. А хто просив? Дрібниці, перетреться... Цікаво, а що робить той, хто нібито претендував на роль новорічного подарунка? Олег.

Зайнятий своїми справами? Чи просто знає міру? Чомусь здалося, що друге. Голова гула після дня, проведеного за компом, і вона швидко вляглася. Телефон наче сам попросився до рук.

Мені сумно. Новий рік безрадісний. І увесь рік очікую не кращим.

Це було правдою. Ні, у стратегічному плані вона завжди сподівалася на те, що життя влаштується якнайкраще, а глобальні мрії завжди були «генеральськими». От тільки тактичні прийоми постійно підводили, і на «даному етапі» завжди щось не клеїлося, не складалося. Звісно, це було тимчасово, і врешті-решт колись усе зладиться якнайкраще. Проте кожний Новий рік чомусь викликав «розмокання» більше, ніж попередній.

Він озвався. Складалося враження, що ця людина зараз також лежить і чекає, з ким можна поділитися.

Сум відвантажте мені, я впораюся за обох. А рік значною мірою залежить від зусиль самої людини. Якщо вони не дають результату, отже, можливо, їх не зовсім у тому напрямку докладають.

Наступна смс надійшла майже відразу, Ірина не встигла навіть осмислити першу.

Цього року ви вже врятували одну людину щонайменше від самотності. А отже, він таки не минув дарма.

Висловлювати щирі думки далекій та незнайомій людині було справді зручно. Тому Ірина також не затрималася з відповіддю.

Мене мало втішає зроблене добро, якщо воно не знаходить конкретного втілення у зворотному напрямку.

Добро винагороджується завжди, рано чи пізно. І якщо Ви натякаєте на Ваш егоїзм, то гадаю, справа все-таки не у ньому, а в нетерплячості.

Ця людина на все відповідала без затримок і вміла бачити не гірше, ніж Ірина сама. З ним можна було спілкуватися на рівних. Думка про те, що зараз би взяти і зателефонувати, несподівано викликала гарячу хвилю. Ого... Чого раптом? Та можна, звичайно, але... Чому він цього не зробить? Та й потім: що, як у нього негарний голос або, припустімо, звичка затинатися? Нехай він і розумна людина, але аура спілкування зникне. Навряд чи Ірині захочеться продовжувати. Тож не варто. Схоче — запропонує сам. На мить їй уявилося, що він такий собі гурман у «жіночій» справі. Не квапиться, смакує. Отримає все, що можна, телефоном, потім запропонує зустрітися, потім забажає трахнути. Тоді це банально і справді не варте продовження. Від таких думок «есемескатися» розхотілось, але вона надіслала ще одну.

З вами цікаво спілкуватися. Дякую за щирі думки. На добраніч.

Приємних снів. Не пропадайте. До завтра.